

**ALEX
DRESCHER**

DESTRUKCE

TVŮRCI SVĚTŮ I.

**FANTOM Práh
2019**

Copyright © 2019 Alex Drescher
Cover © Tony Mauro

ISBN 978-80-7594-031-5

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

Tančící dívka se lascivně prohnula v pase a malé zvonečky, jež jí visely kolem zápěstí, jemně zacinkaly. Bylo to upozornění, nebo snad výzva?

Zaměřil se na ni. Vlastně by přísahal, že ji tu ještě neviděl. Bylo to ale klidně možné. V paláci se pohybovalo mnoho žen a dívek, a zatímco jedny odcházely, jiné přicházely. Pro službu i potěchu. Některá, statisticky vzato, mohla uniknout jeho pozornosti. Pousmál se. Neunikala dlouho...

Natáhl se přes hedvábím potažené polštáře, které mu po většinu dne sloužily jako křeslo i postel, a z nízkého vyřezávaného stolku sebral pohár, do něhož urostlý, vykleštěný a sluchu zbavený otrok nalil jiskřivé, opalizující víno.

Svlažil si jím vyprahlé hrdlo a znovu se zahleděl na dívku. Byla opravdu nádherná. Nebylo jí více než patnáct zim, byť tady pořádná zima vlastně nikdy nebyla. Byla vysoká, s nádherně tvarovanými prsy a štíhlými končetinami. Břícho měla sice na jeho vkus příliš ploché, ale jestli se v ní dnes večer uchytlí jeho sémě, dlouho ploché nezůstane.

S přikývnutím kvitoval tác s kandovaným ovocem. Fíky a dale mu vždycky chutnaly. Okamžitě si jeden kousek strčil do úst a labužnický při kousání zavřel oči. Žaludek se dalšímu soustu nevzpíral. Jedl stejně náruživě, jako se miloval. A on se miloval opravdu rád. S každým, kdo ho zaujal. Bylo mu jedno, jestli je objektem jeho touhy žena, dívka, stařena, mladík, člen jeho stráže nebo koza. Šlo jen o touhu, kterou musel vybit.

Právě onu touhu teď pocítil.

Dívka byla opravdu půvabná. Sexy, jak se možná někdy v budoucnu zase bude říkat. A věděla to. Vlastně to vypadalo, že ho dokonce svádí, že je jako květina, jež svými barvami a vůní láká včelu k opylování.

„Opylím tě, květinko,“ pronesl chraplavě a hmátl po ní.

Když ji pokládal k sobě na polštáře, nebránila se. Měla sice oči doširoka otevřené v očekávání toho, co přijde a co dosud nepoznala, ale chřípí se jí chvělo vzrušením. Mohlo to být i tancem, ale raději si říkal, že je vzrušená a ne jenom udýchaná.

Strhl pruh látky, jenž jí kryl prsa, a zabořil se do nich tváří. Lačně vdechoval její vůni a teplo. Vzrušil se.

Rukou šátřavě hledal záhyby látky, která jí obepínala boky. Stačilo jediné trhnutí, látka se mu poddala a on odhodil zbylé cáry stranou.

Její vkusně vyholený klín byl lákavý, svůdný, nedotčený...

Spokojeně zamlaskal. Ta nedotčenost se mohla počítat na minuty. A odpočet právě začal.

Překulil se mezi její nohy a rozvázal si tkanice poklopce. Do zad se mu zaryly její nehty. Do jejího prudkého výdechu se vmísilo jeho zasténání.

Náhle ucítil, jak se mu do zad zarylo i něco dalšího. Bylo to jen takové dloubnutí. Studené, možná kovové, ale vzhledem k situaci a jeho postavení naprosto nepatřičné.

Dívka vytřeštila oči a nadechla se. Výkřik jí ale odumřel na rtech.

Pokusil se z ní odvalit stranou a pohlédnout na narušitele. Dívka toho využila ke kvapnému útěku z lůžka.

Když uviděl, kdo mu před chvílí tlačil pistoli do zad, nedivil se jí.

Muž v černém obleku, který do tohoto světa ani trochu nezapadal, měl tvář jako vytesanou z ledu. I oči, byť skryté za tmavými brýlemi, byly určitě stejné. Žádné emoce, nic osobního. Jenomže pistole v jeho ruce, kterou mu mířil na hlavu, byla osobní až moc.

Glock? pomyslel si naprosto nesouvisle. V tomto světě přece pistole neznají. Možná je někdy vynaleznou, ale nebude to dříve než za pár tisíc let.

„Ferdinand Kretzmer, předpokládám,“ pronesl muž. „Nebylo tak těžké vás najít. Vlastně to bylo docela snadné.“

„Co... co mi chcete?“ vysoukal ze sebe a pokusil se uchovat si alespoň trochu důstojnosti zavázáním tkanic svého poklopce.

Po chvíli marných snah ho muž zarazil. „Nechte toho. Nepohoršuje mě to. Navíc, jak vidno, nejste takový velikán, jak se povídá.“

Tváří mu kmitlo pobavení. Byl to ale jen nepatrný záchvěv, jako když se pohne ledová kra. Ve vteřině byl zase pryč.

„Nic... jsem... neudělal,“ zablekotal Ferdinand nešťastně. „Nechte mě, prosím. Dám vám, co si řeknete.“

Muž se ušklíbl. „To jste už přece udělal. Dal jste nám tenhle svět.“

Chtěl něco namítnout, ale jeho slova zanikla v suše definitivním třesknutí.

Ano, byl to *glock*.

1. KAPITOLA

Na červené nebe se dá zvyknout. Ono vlastně není pořád červené. V noci je černé. Tedy pokud temnotu nezaženou erupce některého z vulkánů anebo nelétají bolidy. I z padajících meteorů bývá víc světla, než bych čekal.

Ráno ale začíná čern ustupovat a nebe se projasní. V místě, kde se dá tušit slunce, je červená nejjasnější. Začíná jako rumělková a pak slábne až do světle oranžové. Zbytek nebe projde proměnou z karmínové do čisté červení. Černé zůstanou jen mraky. Vypadají jako napité vodou, ale nejsou. Co jsem tady, ještě nezapršelo. A mělo by – země je tu suchá a rozpraskaná.

Během vrcholícího léta tu doslova není k žití. Jediné bouře jsou tu prašné, a to pak prudce hnaný písek funguje jako bruska, která do pěti minut dokáže proměnit chlapa v anatomickou pomůcku. Pár takových kostěů jsem už viděl a ani jeden nebyl nesmrtelný.

Horší jsou ale elektrické výboje, které prašnou bouři provázejí. Už skoro zapomínám na skutečnou bouřku, na ten čistý a svěží vzduch ještě vonící ozónem, co po ní pak zbyl. Po prašné bouři nic takového není. Jen další pekelné horko a dusno. Některé bouřky holt vzduch nevyčistí.

Dnes bylo ale nebe až na pár mráčeků čisté. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se schylovalo k další kataklyzmatické bouři jako před týdnem. Ještě není jejich sezóna. To pak nevylezáme z krytů i celé dny. Pět, šest bouří denně. Ty noční nepočítám, protože spím. Mimo sezónu přijde bouře tak jednou za měsíc.

Zvykl jsem si. Stejně jako ostatní. Prostě to tak je. Stejně nás už nerozhází ani zemětřesení, erupce sopek či pády všech možných nebeských těles. Lidi vydrží všechno. Alespoň se to říká. Existují samozřejmě i výjimky – každou chvíli to někdo vzdá. Lidi prostě přicházejí a odcházejí.

Tady se nikdo nevěší. Prášky se nepolykají, protože nejsou. Rychlejší je nechat se roztrhat bouří nebo skočit do Chřtánu. Ti, co na to nemají žaludek, prostě zajdou za Temnými. Ti se o ně postarají, a s chutí.

Temné nemám rád. Jsou tak jiní... Příliš jiní, abych byl přesný. Nikdo neví, odkud se berou. Prostě přijdou, když chtějí nebo je někdo zavolá. Nevěřím povídkám, že pocházejí ze Chřtánu. Na něj se dá svést úplně všechno. Chřtán je sice odporné místo, ale Temní ho ještě o několik úrovní předčí.

Nedokážu je popsat. Jejich podoba se mění. Dokonce bych tvrdil, že je každý vidí jinak. Ti moji mají připozažené humanoidní proporce, jsou podsadití a s křivýma nohama. Šedí jako popel. Nic víc k nim říct ale nemohu. Jejich podoba se tetelí a vlní jako vzduch nad rozpálenou silnicí. Kdykoli se na ně podívám, udělá se mi špatně. Jako by se jim můj mozek vzpíral.

Ostatní takový problém nemají. Třesou se před nimi, kvílejí anebo utíkají, ale špatně je z nich jen mně. A to od prvního dne, co jsem sem přišel. Nevím už, kdy to bylo, ani odkud jsem se sem dostal. Prostě jsem se tu objevil, stejně jako všichni ostatní. Jsem tady a čekám, až odejdu. Tak jako ostatní.

Vzhledem k tomu, že vím, jak ti ostatní odešli, nějak se mi ten moment nechce uspěchat.

Siréna oznamuje, že musíme do práce.

Když jsem přišel, ohlašovaly to ještě zvony. Vyvíjíme se. Možná se dočkám doby, kdy mi bude čas odměřovat nějaký ještě modernější přístroj. Třeba hodinky. Určitě by se mi tak neurvale nezakusovaly do hlavy jako ten kolísavý tón, při kterém mám

tendence buďto běžet do krytu, nebo sednout k protiletadlovému dělu. To tu ale nemáme.

Vyšel jsem na ulici. Můj dům byl na chlup stejný jako ostatní v ulici. Prostě jen starý panelák s okny zatlučenými prkny, zazděnými nebo jen zahrnutými jakýmkoliv bordelem, který bouře nedokáže odnést. Před domem jsem se potkal se sousedy. Nezdravíme se. Prostě jsem se jen poslušně zařadil a společně jsme vyrazili.

Přidali se k nám lidi z dalších domů, takže jsme začali připomínat malou demonstraci, až na to, že demonstranti nechodí s pohledem zapíchnutým do země. Pokřikují, mají transparenty a taky slevu u kameníků na dlažební kostky. My jen postupujeme kupředu.

Naším cílem je fabrika. Jak honosný název pro komplex polorozpadlých baráků, které kdysi opravdu fabrikou byly... Nebo si to aspoň myslím. Nad branou je nápis „tkovické železár“.

Jasně, není úplný, bouře holt dělá svoje, ale určitě jde o železářny. To by taky vysvětlovalo všechny ty stroje, pece a hromady pomalu rezivějícího železa, kterými se musíme deset hodin denně prohrabovat.

Jsem sběrač. Ne lovec... Mým úkolem je hledat v areálu fabriky cokoliv, co se dá použít a donést to předákovi. Ten mi za to dá poukaz na jídlo a možná taky nic. Jednu dobu se ti nahoře sháněli po čemkoliv měděném. Tehdy jsem brakoval stará vedení a rozkuchával stroje jako divý, ale aspoň jsem se pořádně najedl. Sice ne dosyta, ale muselo to stačit. Pořád to znamenalo více než obvykle.

Pak se ale z ničeho nic přestali ti nahoře o měď zajímat. Jako by jí měli už dost, což je ale nesmysl. Místo toho začala být v kurzu ozubená kola. Velká, malá, lhostejno jaká, hlavně když měla zuby. Bylo však mnohem těžší taková najít a sběrači pro ně museli do továrních hal. Moc sběračů na jednom místě nedělá dobrotu, zejména když je na tom místě i dost kovových a úderných věcí.

V podstatě každý den se tu strhne několik bitek o drahocenný

nález. Nálezce se někdy ubrání, jindy skončí špatně. Mrtvé nebo těžce raněné odváží Služba černou sanitkou. Do nákladového prostoru se dá nastrkat i osm nebožtíků najednou. Další dva až tři se dají přivázat na střeche. Někdy ani to nestačí.

Já o Službě a ona... Ne, za humny není. Dva její příslušníci stojí na chodníku, kam my obyčejní smrtelníci nesmíme vstoupit, a sledují nás. Já je sleduji jen koutkem oka, protože správně mám koukat před sebe na zem a nevšímát si nikoho a ničeho. Občas to člověk může porušit, ale nesmí ho u toho nikdo vidět. Rozhodně by ho neměli vidět Služebníci ani jejich donašeči. Už jsem vám říkal, že se mrtvolý házejí do Chřtánu? Sám už nevím, ale je dobré vědět, že se tam házejí i polomrtvolý a všichni nepohodlní. A to je setsakra široký pojem, to mi věřte.

Prošel jsem kolem nich. Nezajímá mě je. Místo toho se zaměřili na nějakého chudáka, co se ploužil pár metrů za mnou. Beze slova si ho vytáhli z davu a začali mu vtoukat do hlavy pravidla naší zákona dbalé společnosti. Bohužel si na to vzali obušky.

Jekot toho nešťastníka nikoho nepřiměl zvednout hlavu. Dokonce to vypadalo, že se většině lidí vypařila podstatná část krku – tak moc se jim hlava propadla mezi ramena.

Do fabriky to naštěstí není daleko a cestou mám šanci potkat tak dvě, maximálně tři hlídky. Zatím jsem měl vždycky štěstí.

V bráně nás už vyhlídí předák. Nevím, jak se jmenuje. Vlastně dost pochybuji, že to ví on sám. Jména jsou tady totiž nedostatečné zboží. Já jsem svoje kdysi určitě měl, ale prodal jsem ho, možná i ztratil, už si prostě nevzpomínám.

Ne, neříkám si Rrrrr ani jinak stupidně. Prostě si neříkám nijak. Jak bych si taky měl říkat, když nemám jméno.

Předák nám ukáže, kam jít. Včera jsem šel do té haly nalevo, dnes mě posílá někam za sebe. Dav se pod jeho pokyny štěpí do několika proudů a obsazuje přidělené budovy. Zakrátko z nich už vychází lomozy. Jsme prostě pracanti k pohledání.

Adalbert Caine miloval život a s chutí si užíval všech pozitiv, která mu mohl nabídnout. Někteří by ho nazvali gurmánem, znalcem nebo prostě mužem, který umí žít. Bylo v tom uznání a určitě i závist a on se tomu jen smál.

Byl prostě šťastlivec. Přese všechny starosti a problémy, s nimiž se potýkal, šlo pořád ve srovnání s devadesáti devíti procenty obyvatel Země jen o prkotiny.

Zálibně si urovnal nové sako v ramenou. Letošní milánský módní diktát si žádal ledové odstíny šedé a stříbrné, s neodmyslitelným metalickým leskem. Ten oblek ho možná vyšel na víc, než si mohl dovolit běžný příslušník střední třídy, ale té už se stejně vedlo tak bídňě, že se o ni nikdo, včetně politiků, nezajímal.

S úsměvem přijal od usměvavé hostesky útlou sklenku šampaňského a nechal se uvést ke svému místu. Přátelsky se pozdravil se dvěma oligarchy, kteří už před lety opustili zmírající Ukrajinu i s polovinou jejich devizových rezerv, a pohledem zhodnotil jejich doprovod.

Snad si ty holky stihly udělat domácí úkoly, pomyslel si uštěpačně, ale nahlas neřekl nic, protože koutkem oka zachytil ministra pro kolonizaci, procházejícího kolem. Také s ním prohodil několik slov a získal od něj příslib budoucí schůzky, z níž, jak tušil, pro oba vyplyne spousta benefitů, aniž by to přidělalo práci daňovým úředníkům.

Dnešní aukce se rozhodně vyvíjela více než slibně. Konečně, právě proto sem i přišel, stejně jako všichni ostatní – ti nejnvlivnější a nejbohatší lidé Evropy.

Dnes se totiž konala TA aukce. Největší a nejprestižnější svátek všech investorů a sběratelů antikvit, na kterém se podle katalogu budou dražit opravdové lahůdky. S ohledem na známosti a solventnost pro něj nebyl problém získat pozvánku do tohoto úzkého a v podstatě velmi exkluzivního klubu lidí, kteří se nezdráhali

obohatit svoji sbírku o něco, co se dříve „bezúčelně“ povalovalo po muzeích a galeriích.

Nepochyboval ani minutu, že během hodinu trvajících aukčních šilenství proteče účty dražitelů řeka, možná spíše veletok eur a nových rublů, a pak se všichni přesunou na tradiční raut, kde se budou do nebe vynášet ti nejdravější vítězové a uzavírat další a ještě pokoutnější obchody.

Odmítl nabízené tapas, jejichž lidovost zanikla pod náporom kaviáru, foie gras a piemontských lanýžů, a raději se znovu začel do aukčního katalogu, který mu po složení jistoty ve výši rovného milionu eur na lucemburský účet doručil diskrétní kurýr.

Nejméně pět z nabízených věcí bylo už celá desetiletí v hledáčku Europolu, ale skutečného sběratele nezajímá původ, nýbrž hodnota. Předpokládal, že než aukce skončí, bude šťastným majitelem nejméně dvou Picassových obrazů, jednoho Rubense a souboru da Vinciho kreseb.

„Dobry večer,“ prerušil tok jeho myšlenek melodický ženský hlas. Překvapeně zvedl oči od rozevřeného katalogu a pohlédl na štíhlou a distingovaně vyhlížející ženu v elegantním kostýmku doplněném o střídme zvolenou sadu diamantových šperků.

„Dobry večer,“ odpovéděl a sledoval, jak se žena usazuje přímo vedle něj, přebírá sklenici šampaňského a přátelsky mává na někoho, kdo seděl o dvě řady dál. Odhadoval, že jí nebude ještě ani čtyřicet, ale věděl, že ženy a plastická chirurgie dokážou oklamat každého. Připadala mu ale přinejmenším zajímavá. Rozhodně nevypadala jako ty husičky doprovázející upocené boháče s naditou prkenicí, a fakt, že sem dorazila sama, v něm vyvolal příjemné zachvění. Bohatá, nezávislá, se zájmem o umělecké předměty, o nichž se musí mlčet. Ještě aby byla svolná zbořit nějaké ty konvence.

„Našla jste něco zajímavého?“ zeptal se jí, když listovala katalogem. „Porcelán z dynastie Ming, nebo snad ty mezopotámské basreliéfy?“

S potěšením sledoval, že mu oplácí úsměv. „Ne, o ně zájem nemám, ale s prázdnou odtud odejít nehodlám.“

„Jestli máte zájem o toho Rubense,“ pronesl, zatímco se usilovně snažil, aby mu v očích zaplála šelmovská světylka, „pak očekávejte lítý boj. Nevzdám se ho ani za nic.“

Zvonivě se rozesmála. „Ne, kdepak, o Rubense mi určitě nejde.“

Pak její úsměv vystřídala naprosto nečitelná maska pokerového hráče. „Přišla jsem sem pro vás, pane Caine,“ oznámila mu. „A rozhodně vám nedoporučuji ten váš lítý boj. Na galerii mám tři muže a další dva sedí hned za vámi. Toto setkání mě stálo šest milionů jen na vstupném, takže jistě chápete, proč dnes rozhodně nechci odejít s prázdnou.“

Pokusil se vyděšeně najít její komplice, ale zastavila ho její ruka, kterou mu položila na stehno. „Tak se přece uklidněte. Nikdo vás nechce zabít. Tedy zatím,“ dodala ještě, a pak ke svému překvapení ucítil palčivou bolest přesně v místě, kde spočívala její teplá dlaň.

„Nebojte se, nejde o žádný neurotoxin ani jiný kontaktní jed. Jen o neškodné anestetikum,“ zašeptala mu do ucha. „Jak jsem řekla, nejsem tu, abych vás zabila. Jen si chci promluvit. Ale ne tady, odvedu vás na mnohem klidnější místo.“

Tělem se mu šířilo teplo a podivná malátnost. Vzhlédl od její ruky a stále zamlženějším pohledem jí pohlédl do očí. „Ty! Já tě znám...“

Přikývla. „Určitě ano, ale teď už bychom se měli vydat na cestu. Doprovodíte mě?“

Sledoval, jak se, zcela zbaven vlastní vůle, zvedá ze židle, nabízí rámě té ženě, jejíž jméno mu neškodně proplouvalo myslí, a pak se jí nechává odvádět pryč.

Zřízenci právě na pódium přinesli první dražený předmět a v hluku padajících nabídek a volání dražitele si jejich odchodu nikdo nevšiml.

To soukolí jsme našli všichni tři v podstatě najednou. Prostě jsme jen společně odtáhli stranou ten zatraceně těžký kus plechu. Kdo mohl tušit, že je za ním ten stroj? Bylo to jako malé Vánoce – tři ozubená kola byla vidět hned a nějaká další se dala tušit pod oplechováním.

Malé bohatství udělalo s naším spojenectvím krátký proces. Mí kolegové se ve zlomku vteřiny rozhodli, že je jim dělení nálezu proti srsti. A najednou jsem jim byl proti srsti i já. Jeden si na mě vzal ocelovou trubku a druhý něco, co vypadalo jako staré a zrezivělé páčidlo.

Rozhlédl jsem se. Nikde poblíž nebyla žádná vhodná zbraň. Bral bych cokoliv – tank, kulomet, francouzák...

Vyhnul jsem se trubce a zablokoval páčidlo v letu. Stačil úkrok s půlobratem a páčidlo posloužilo k odražení opět přilétající trubky. Kovové zazvonění doprovodilo zaúpení majitele páčidla. Stačilo si to jen pořádně vyměřit a trubka mu rozdrtila prsty.

Najednou bylo páčidlo jen moje. Na krátký čas – než jsem ho tomu druhému zmetkovi zarazil pod bradu.

Spolupracovník s rozdrčenou pravicí klopýtal pryč ode mě a zoufale přitom štkal. Neměl z dnešního dne nic a s takovou rukou ho Předák zítra nezaměstná. Nejspíše na něj zavolá Službu. A to nikdy nedopadne dobře, protože jestli ti nahoře opravdu něco nesnášejí, tak živit nějaké budižkničemu.

Páčidlo jsem použil k vylomení kol z jejich usazení. Ani jsem na to nemusel použít kladivo. Šlo to skoro úplně samo. Za hodinku jsem byl šťastným majitelem pěti ozubených kol. To znamenalo, že mám na několik dní vystaráno. Bude dost jídla a možná i nějaké ty úlevy. Slyšel jsem, že v jiných sektorech se dají sehnat i moc zajímavé věci. Dokonce i zábava a trocha toho povyražení. Třeba ženské. Kdysi jsem tady jednu zahlédl. Teda ne tady, ve fabrice nedělá jediná sběračka a na sídlišti taky nejsou. Zahlédl jsem ji na hranici sektoru. Šla po ulici s nějakými Služebníky. V druhém sektoru musí být nějaké jiné sídliště. Možná tam bude ženských víc. Služebníci by to mohli vědět. Určitě je tam hlídají a možná i něco víc. Jo, někdo se holt má...

Předák dorazil ještě před koncem směny. Tlačil před sebou malý rozhrkaný vozík, ve kterém měl sklad i účtárnu v jednom. Převzal si můj výdobytek a za něj mi na ruku vyplatil osm poukázek na jídlo. A malou, křivou a humpolácky ubalenou machorku.

Cigareta!

Na místní poměry se rovnala opulentní večeři s polonahými dívčinami a šampaňským tekoucím proudem. Opatrně, jak se sluší na vzácnost, jsem si ji strčil do kapsy košile.

Předák možná čekal, že si zapálím a že mu dám potáhnout, ale musel jsem ho zklamat. Měl jsem s ní jiné plány.

Měl ve vozíku nejméně deset takových. Jestli si chce zakouřit, ať si jednu z nich zdefraduje.

„Totle je na podnik,“ ozvalo se a na stole před ním přistál orosený půllitr. Třískl o desku pokrytou bezpočtem fleků a vrypů a kus z nadýchané pивní čepice sjel líně po boku sklenice a rozplizl se na dřevě.

Henryk se napil, tu bělavou kupku bublinek smázl dlaní a oťel si ji o kalhoty.

„Čistota – půl zdraví,“ okomentoval to výčepní, kterého jeho počínání pobavilo, ale nyní pokračoval vážným hlasem: „Co tě přivádí do pekla undergroundu? Nevypadáš na to, že sis přišel poslechnout poslední vypalovačky The Coat Replicants.“

Henryk se s úšklebkem rozhlédl po lokále zaplněném více či méně vlasatými rockery v ošoupaných riflových vestách pokrytých názvy dávno zapomenutých nebo zakázaných kapel.

„Tady bych nezapadl,“ okomentoval svůj vzhled nenápadného důchodce žijícího jen díky benevolenci Úřadu pro recyklaci.

„Takže co bys potřeboval?“

„Ještě provozuješ *Hlas Metallicity*?“ zeptal se ho opatrně.

Výčepní se ušklíbl. „Tahle rozhlasová stanice už dávno nejede. Vždyť víš, že jí před lety vzali licenci jak pro éter, tak pro síť

a... a já s ní neměl nic společného,“ dodal ještě rychle, jako by se obával, že jejich rozhovor neunikl zvědavým uším štamgastů.

„Ale vybavení ještě máš?“ položil mu Henryk další otázku, tentokrát doplněnou o dlaň, kterou k výčepnímu pomalu posouval po desce stolu.

Na moment ji nadzvedl a odhalil zlatavý jas, který byl vidět i ve tmě zapadlého rockového klubu, a pak dlaň opět přitiskl ke stolu.

„Potřebuju si ho půjčit. Na měsíc, dva. Nejde o nic protistát-ního. Půjde o soukromou zprávu na zacyklené dvouminutové smyčce.“

„Pořád ho hledáš?“ zazněla otázka. „Jsi blázen, nebo neskutečný optimista, což vyjde nastejno. Varuju tě, jsou to staré krámy. Dosah nebude víc než pár kilometrů a až nás zaměří, skončíme oba v korekci.“

Henryk zavrtěl hlavou. „Už jsem ho našel a buď bez obav, rozhodně to nemíním používat tady.“

Noční klid zahájila, jako obvykle, siréna. Proječela se sídlištěm a utichla stejně jako všechno život. Lidé šli spát. Beze slova, bez stížnosti, prostě uposlechlí rozkaz. Vždycky to tak bylo.

I pro mě. Do dneška.

Počkal jsem pár minut a pomalu jsem se na lůžku posadil. Poslouchal jsem, ale neslyšel jsem nic jiného než chrápání několika mých hlučnějších sousedů. Vypadalo to, že celý dům usnul.

Opustil jsem lůžko a pomalu vyrazil ven. Tentokrát jsem ale nezamířil k fabrice. Můj cíl byl přesně na opačné straně.

Ploužil jsem se stíny mezi domy, schovával se v prolukách a vyhlížel příliš aktivní Služebníky. Naštěstí jsem to neměl daleko.

Hostinec, kam jsem měl namířeno, neměl žádné jméno, ostatně jako všechno tady, vlastně to oficiálně ani hostinec nebyl, ale Služebníci a Temní ho v podstatě trpěli. Dalo se v něm pořídít řídké

pivo a denurací zavánějící pálenka, a to bylo lepší než cokoliv, co tahle proklatá země nabízela.

Stačilo mít poukázky na jídlo nebo nějakou jinou cennost. Anebo se upsat. I takové jsem zažil. Já se ale dnes večer k otroctví zavazovat nemusel. Byl jsem zbohatlík...

Osm poukázek na jídlo šlo při troše uskrovnění projíst za dva týdny. Případně je investovat.

Hostinský byl můj starý známý už z dob, kdy jsem si začal dávat stranou měděné dráty. Prodával jsem mu je pod rukou, stejně jako drobné součástky, které nazýval elektronikou.

Bral všechno, co jsem mu přinesl. Z některých věcí byl nadšenější než z jiných, z cívek a tranzistorů div neskákal metr dvacet.

Když jsem vstoupil do dveří, vzal mě na vědomí mírným pokývnutím hlavy. Pak přede mě postavil nevzhledný korbel vytočený z červené hlíny, které je všude dost, vypálený v peci, postavené za hospodou. Oficiálně byl hrnčír či něco takového, ale od pece na pálení byl jen krok k destilační koloně na úplně jiné pálení. Pálenka z obilí šla na odbyt mnohem lépe než fermentovaný nápoj z chlebových kůrek, kterému místní říkali lavorovice. V nabídce bylo i jím vlastnoručně uvařené pivo.

Ještě jsem ani pořádně neseděl, a už jsem měl korbel u úst a pořádně si zavdal. Nevím, kdy ho Hostinský navařil, ale tentokrát se mu povedlo. Anebo jsem byl fakt vyprahlý.

„Dneska,“ utrousil Hostinský, když přede mě stavěl druhý korbel a malý kalíšek pálenky.

Já k němu přisunul čtyři potravinové poukázky a malý igelitový sáček (našel jsem ho před pár dny ve fabrice) s pěticí zaprášených součástek.

Shrábl je do kapsy ušpiněné zástěry a vrátil se za nálevní pult.

V jeho podniku bylo i přes pokročilou hodinu plno. To znamená, že byly obsazeny všechny čtyři stoly, co tu měl. Opilců by se klidně našlo celé město, ale porušení nočního klidu a zákazu vycházení si lajzli jen opravdu zapálení násoskové.

U jednoho ze stolů seděl Hráč. Nazýval jsem ho tak pro jeho

schopnost obehřat kohokoli v kostkách o poslední kořili. Možná byl opravdu dobrý, snad za to mohly ty jeho kostky, v každém případě na něm bylo vidět, že hladem netrpí.

Vzali jsme se na vědomí a dál se starali o své záležitosti. U mě šlo o chlast a u něj o obehřání dalšího důvěřivce. Na stole před ním už ležela slušná hromádka cenností. Všechny lákalo si vsadit. Až na mě – já ho znám a nevsadil bych si proti němu ani za zlaté prase.

Seděl jsem možná hodinu, než Hostinský vyhnal štamgasty, aby se stihli vyspat na další rachotu.

Nakonec jsme v lokále zůstali jen my tři – já, Hostinský a Hráč. Hostinský nás nasměroval do zadní části podniku.

„Mám to,“ oznámil nám s nadšením a ukázal na shluk podivných součástí, které celé měsíce pracně pájel dohromady cínem, který se mi podařilo sehnat ve fabrice.

„Rádio,“ popsal tu změt' hrdě. „Dozvíme se, co se děje venku,“ zašeptal spiklenecky.

Rázně stisknul tlačítko s kouzelným, nesmyslným nápisem: „ON/OFF“.

Zaprášený reproduktor se rozchrčel.

Hostinský točil nějakým kolečkem a ladil frekvenci, dokud se chrčení nezměnilo v lidský hlas.

Všichni jsme prožili šok. Lidský hlas pocházející od někoho, koho jsme neznali. Po takové době...

Hráč se rozplakal.

Bylo zvláštní vidět brečet někoho, kdo bez skrupulí obírá udřeň nešťastníky o poslední groř.

Jenomže z toho hlasu jsem byl naměkko i já.

„... světlo světa... Hospodin nás neopustil...“

Podívali jsme se po sobě. Hospodin? Smysl mi krapet unikal.

Nebyl jsem jediný. Sesedli jsme se blíž k reproduktoru a poslouchali dál.

„Modlete se a budete vysvobozeni...“

Ach jo, pomyslel jsem si. Měli jsme tolik možností. Ne že bych

čekal, že naladíme pornokanál, ale po všech těch letech, co si hrajeme na odbojáře, kápneme na pánbíčkářské vysílání?

„Potoč to ještě trochu,“ řekl jsem Hostinskému.

Hlas vystřídalo chrčení, ale po krátké chvilce se ozval jiný hlas. Tentokrát patřil ženě. Problém byl, že nám říkala: „... vysvobození. Jen víra nás zachrání... Toto není svět. Toto není život. Probuďte se! Služba nás drží v otroctví...“

Hostinský znovu otočil ladicím kolečkem.

Ozval se roztřesený stařecký hlas, který nám sděloval: „... otroctví nevědomosti!“

Do prdele. Tady se snad nevysílá nic jiného!

Hlas se na moment odmlčel. „A nyní obvyklá oznámení pro členy odboje: Šest dní do západu. Opakuji, šest dní do západu. Použij sílu, Luku. Opakuji, použij sílu, Luku. A přece se točí. Opakuji, a přece se točí. A dnes poslední: Krzyszek! Cholera jasna, czekam na ciebie. Przyjdź!“

Hostinský se zmateně podíval na Hráče a ten zase na něj.

Já se nepodíval ani na jednoho. Nemohl jsem se jim totiž podívat do očí, protože jsem už na rozdíl od nich znal své jméno.

Jmenuji se Kryštof Farský a už vím, kde jsem a kdo mi tu nechal zprávu...